NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

Inleiding

Dit besluit strekt tot uitvoering van enkele bijzondere regels en maatregelen ten aanzien van financiële ondernemingen werkzaam op de financiële markten op grond van hoofdstuk 2.5 van de Wet op het financieel toezicht (de wet). Dit zijn de portefeuilleoverdracht, omzetting van rechtsvorm, het herstelplan, de beperking van de beschikkingsbevoegdheid, het saneringsplan, het financieringsplan van verzekeraars, het opvanginstrument voor levensverzekeraars en het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel. Het besluit betreft een specifieke uitwerking van deze maatregelen die in de wet op hoofdlijnen zijn geregeld. Op het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel na, zijn deze maatregelen overgenomen uit de Wet toezicht verzekeringsbedrijf 1993 (de 'Wtv 1993') en de Wet toezicht natura-uitvaartverzekeringsbedrijfs (de 'Wtn '). Gelet op gedetailleerde niveau van regelgeving is er in kader van de wet voor gekozen deze bepalingen niet langer op niveau van wet te regelen, maar bij algemene maatregel van bestuur. Voor zover de bepalingen afwijken van de wetsartikelen in de Wtv 1993 en de Wtn, is zulks hieronder in de artikelsgewijze toelichting uitdrukkelijk aangegeven.

Hoofdstuk 7 bevat ten slotte bepalingen met betrekking tot de in afdeling 2.5.8 van de wet geregelde vangnetregelingen: het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel. De grondslag voor deze bepalingen wordt gegeven in de artikelen 2:294, derde en vierde lid en 2:301, vijfde lid, van de wet. Het beleggerscompensatie- en depositogarantiestelsel nemen het grootste gedeelte van het besluit in beslag. Hieronder zullen deze stelsels nader worden toegelicht.

Beleggerscompensatiestelsel en depositogarantiestelsel (hoofdstuk 7)

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel waren voorheen vastgelegd in twee overeenkomsten tussen de betrokken representatieve organisaties van banken en beleggings-ondernemingen en de toezichthouders, de Nederlandsche Bank (DNB) en de Autoriteit Financiële Markten (AFM; oorspronkelijke haar voorgangster, de Stichting Toezicht Effectenverkeer). Deze overeenkomsten – de Collectieve Garantieregeling (CGR; Stb. 1998, 577) en de Beleggerscompensatieregeling (BCR; Stb. 1998, 556) – strekten ter uitvoering van de richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantie-stelsels (hierna: richtlijn depositogarantiestelsels) respectievelijk richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (hierna: richtlijn beleggerscompensatiestelsels) en zijn door de Minister van Financiën algemeen verbindend verklaard op grond van artikel 84, tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen (Wtk) onderscheidenlijk artikel 28a, tweede lid van de Wet toezicht effectenverkeer en artikel 84, tweede lid, van de Wtk. Waar de Stichting Toezicht Effectenverkeer, later de AFM, oorspronkelijk werd belast met de uitvoering van het beleggers compensatiestelsel, is thans DNB belast met de uitvoering van beide vangnetregelingen.

Onder de Wet op het financieel toezicht zijn beide overeenkomsten overgezet in het onderhavige besluit en zijn de bevoegdheden van DNB wettelijk verankerd. De wet en het besluit zijn in plaats getreden van de twee overeenkomsten. Ook de algemeen verbindendverklaringen van de overeenkomsten zijn vervallen.

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn inhoudelijk niet wezenlijk gewijzigd: de BCR en CGR worden voor zoveel mogelijk beleidsneutraal overgenomen. Wel zijn beide regeling aangepast aan het systeem van de wet. Daarnaast is een aantal technische wijzigingen en tekstuele verbeteringen doorgevoerd.

De hoofdregels zijn opgenomen in afdeling 2.5.8 van de wet waarbij de uitwerking bij of krachtens algemene maatregel van bestuur geschiedt. Afdeling 2.5.8 van de wet is van toepassing op zowel het beleggerscompensatiestelsel als op het depositogarantiestelsel. In dit besluit is er evenwel voor gekozen het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel – gedeeltelijk – afzonderlijk van elkaar in afdelingen te regelen. Alleen de afdeling die ziet op de procedurele aspecten en het overgangsrecht geldt voor beide stelsels. De reden de stelsels gedeeltelijk afzonderlijk te regelen, is dat voor beide stelsels een verschillend bekostigingsregime geldt en het besluit een veel gedetailleerder niveau van regelgeving kent dan de wet. De stelsels zien op verschillende vorderingen van verschillende personen bij verschillende categorieën van financiële ondernemingen. Aansluiten bij de wet, maar met behoud van hetzelfde gedetailleerde niveau van regelgeving, zou de overzichtelijkheid en toepasbaarheid van de regeling niet ten goede komen.

Zoals reeds opgemerkt, vervangt het onderhavige besluit de BCR en de CGR zonder deze wezenlijk te wijzigen. Met het oog op de duidelijkheid en de zelfstandige leesbaarheid van het besluit en toelichting hierbij, is ervoor gekozen in de toelichting zo volledig en helder mogelijk te zijn zonder dat daarbij steeds moet worden teruggegrepen naar de toelichting bij de BCR en de CGR. De toelichting bij de oude regelingen is dan ook vrijwel integraal overgenomen en waar nodig aangevuld dan wel aangepast. Wijzigingen ten opzichte van de BCR en de CGR zijn steeds toegelicht.

Doel en reikwijdte

Het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel bieden een groot aantal personen die gelden of effecten hebben toevertrouwd aan een financiële onderneming een beperkte vorm van bescherming indien de financiële onderneming ten onder gaat. Het in de wet neergelegde vergunning- en toezichtstelsel kan dergelijke situaties immers niet onder alle omstandigheden uitsluiten ondanks de voorzorgsmaatregelen die de financiële ondernemingen nemen en de eisen die de markt en de toezichthouders op het gebied van deskundigheid, solvabiliteit, liquiditeit en administratieve organisatie stellen. Dit neemt niet weg dat financiële ondernemingen die een vergunning hebben om beleggingsdiensten te verrichten dan wel een bankvergunning, aan regels zijn onderworpen die het in gebreke blijven in bovenbedoelde zin zoveel mogelijk beogen te voorkomen.

Een belangrijk onderscheid tussen het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel is dat het beleggerscompensatiestelsel niet zozeer is bedoeld om beleggers een vergoeding toe te kennen ingeval van faillissement van een beleggingsonderneming, maar (gedeeltelijk) te compenseren ingeval van fraude of administratief wanbeleid door een beleggingsonderneming. Beleggingsondernemingen hebben immers in beginsel geen gelden van beleggers onder zich.

Bij de vangnetregelingen is uitgangspunt dat professionele beleggers en depositohouders, anders dan de niet-professionele, geacht moeten worden om zelf de risico's van het beleggen onderscheidenlijk het onderbrengen van deposito's genoegzaam te kunnen beoordelen. De vangnetregelingen zien daarom slechts op de compensatie van niet-inbare vorderingen van niet-professionele beleggers en crediteuren. Daarbij is het niet van belang dat financiële ondernemingen hebben aangegeven al dan niet te willen participeren in het systeem. Het is geen vrije keuze. Dat is slechts anders voor de in Nederland gelegen bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in andere lidstaten of in staten die geen lidstaat zijn, waarover hieronder meer.

De compensatie van vorderingen van beleggers op banken die tevens beleggingsdiensten verrichten, was voorheen ondergebracht in de CGR. De CGR was zowel van toepassing op banken in verband met deposito's als in verband met beleggingsactiviteiten die de banken verrichten. Daarmee was ervoor gekozen het regime van de banken, ook voorzover zij beleggingsdiensten verleenden, separaat te regelen van de overige beleggingsondernemingen. Het onderhavige besluit maakt dat onderscheid niet meer. Afdeling 7.1 ziet op het beleggerscompensatiestelsel ongeacht of het beleggingsdiensten betreft die worden aangeboden door banken, financiële instellingen of beleggingsondernemingen. Wel komt het voorheen gemaakte onderscheid tussen banken en beleggingsondernemingen terug bij de financiering van het beleggerscompensatiestelsel. Vergoeding van beleggers bij beleggingsondernemingen vindt gedeeltelijk ex ante en gedeeltelijk ex post plaats. Vergoeding van beleggers bij banken vindt volledig ex post plaats, op dezelfde wijze als bij het depositogarantiestelsel.

In de CGR – en hetzelfde geldt voor de BCR – is er uitdrukkelijk voor gekozen de dekking die de richtlijnen als minimum voorschrijven vrijwel niet uit te breiden. Bij de keuze voor het afwijzen van belangrijke uitbreidingen van de dekking spelen een drietal factoren een grote rol. Ten eerste dient het zogenaamde "moral risk" te worden vermeden; zowel het nemen van risico's door de banken bij hun uitzettingenbeleid als het nemen van risico's door grote bedragen aan banken toe te vertrouwen dient bewust te gebeuren, zonder dat het nemen van onverantwoorde risico's wordt afgedekt door het collectief van banken. Ten tweede zou de solvabiliteit en liquiditeit van de andere banken, die het stelsel moeten financieren, bij een deconfiture van een grote bank anders automatisch eveneens in gevaar komen. Ten derde zou de concurrentiepositie van de Nederlandse banken in gevaar kunnen komen indien zij, anders dan banken in andere lidstaten, voorzieningen zouden moeten treffen voor grote aansprakelijkheden, en daar hun tarieven aan zouden moeten aanpassen (level playing field).

In het kader van dit besluit is – om de hierboven genoemde argumenten – geen aanleiding gezien de dekking van de vangnetregelingen te herzien. Dat neemt evenwel niet weg dat als gevolg van het aanpassen van de vangnetregelingen aan de wet en in het bijzonder de definities, de dekking op punten is gewijzigd. In het besluit is er naar gestreefd zoveel mogelijk aan te sluiten bij de definities in de wet, hetgeen in sommige gevallen leidde tot beperking dan wel verruiming van de dekking. Als voorbeeld kan worden genoemd de personen die op grond van bijlage A zijn uitgesloten van beleggerscompensatiestelsel. Een van de uitgesloten categorieën zijn de professionele beleggers. Voorheen was hiervan geen definitie opgenomen, maar werden verschillenden categorieën ondernemingen genoemd die hier onder vielen, waaronder pensioenfondsen. In de definitie van professionele belegger in de wet worden pensioenfondsen nu weliswaar ook genoemd, maar slechts voorzover zij een belegd vermogen hebben van ten minste € 25 miljoen. Anders dan voorheen kunnen beleggers bij pensioenfondsen met een belegd vermogen van minder dan € 25 miljoen nu dus ook een beroep doen op het beleggerscompensatiestelsel.

De hoofdlijnen van de wijze waarop de vangnetregelingen in de praktijk moeten worden toegepast zijn niet gewijzigd. Nadat door DNB is vastgesteld dat een financiële onderneming niet aan haar verplichtingen zal kunnen voldoen, kunnen depositohouders en beleggers hun vorderingen indienen bij DNB. Deze bepaalt aan de hand van de boekhouding van de in problemen verkerende financiële onderneming of, en zo ja, voor welk bedrag elke depositohouder of belegger in aanmerking komt voor een uitkering tot een maximum van € 20.000. De uitkering moet vervolgens op korte termijn plaatsvinden, anders zouden de depositohouders en beleggers immers in liquiditeitsproblemen kunnen komen, hetgeen juist vermeden moet worden. De uitkering wordt slechts gedaan indien aan DNB, ten belope van het bedrag van de uitkering, de vordering van de depositohouder of belegger op de in betalingsonmacht verkerende bank is overgedragen. DNB slaat het bedrag van de uitkeringen om over de overige financiële ondernemingen, naar rato van het aantal klanten of hun bedrijfsomvang. DNB tracht vervolgens haar vorderingen te verhalen op de boedel van de in betalingsonmacht verkerende financiële onderneming. Daarbij heeft zij dezelfde rang als de depositohouder of belegger had, van wie zij de vordering heeft overgenomen. Eventuele opbrengsten hieruit worden vervolgens verdeeld over de financiële onderneming die krachtens de omslag hebben moeten bijdragen in de gedane uitkeringen.

Home country control

De wijze waarop en de mate waarin aan beleggers en depositohouders minimaal bescherming moet worden geboden is voor de lidstaten van de Europese Unie geharmoniseerd in twee richtlijnen: de richtlijn depositogarantiestelsels en de richtlijn beleggerscompensatiestelsels. Beide richtlijnen gaan uit van het beginsel van home country control: de lidstaat waar de financiële onderneming haar zetel heeft dient zorg te dragen voor de invoering van een stelsel dat dekking biedt aan de depositohouders van of beleggers bij alle bijkantoren van die financiële onderneming binnen de Europese Unie en de Europese Economische Ruimte. Bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in andere lidstaten vallen dus onder de garantieregeling van hun thuisstaat. De richtlijnen kennen in dit verband

echter twee bijzondere bepalingen, te weten het zogenaamde exportverbod en de mogelijkheid van aanvullende dekking.

Aangezien de richtlijnen slechts minimumharmonisatie voorschrijven is het mogelijk dat sommige bijkantoren onder een garantiestelsel vallen dat een ruimere dekking (zowel met betrekking tot het bedrag als de reikwijdte) biedt dan het stelsel van het gastland waarin zij operen. Het exportverbod houdt in dat dergelijke bijkantoren hun depositohouders of beleggers slechts dekking mogen bieden tot het niveau van het gaststaatstelsel (eveneens zowel met betrekking tot het bedrag als tot de reikwijdte). Dit verbod was echter slechts van kracht tot 31 december 1999. Voor die tijd zou de Europese Commissie zich beraden over een eventuele verlenging. Indien de Commissie de termijn zou willen verlengen, zouden de richtlijnen in die zin moeten worden aangepast. Nu dat niet is gebeurd, kan het exportverbod zoals dat in de BCR en de CGR was neergelegd, worden geschrapt en is dit niet meer in het besluit opgenomen.

Indien het gaststaatstelsel echter een ruimere dekking biedt dan het thuisstaatstelsel van een financiële onderneming, moet het bijkantoor van die financiële onderneming ter aanvulling van de dekking aan de garantieregeling van de gaststaat kunnen deelnemen. Dit is het zogenaamde 'topping-up'. De wet schept daartoe de mogelijkheid in artikel 2:301, eerste en tweede lid. Dit besluit is bijgevolg van overeenkomstige toepassing op de bijkantoren die hebben gekozen voor aanvullende deelname aan het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel. Artikel 2:302 eerste en tweede lid, van de wet schept eenzelfde mogelijkheid voor bijkantoren van financiële ondernemingen met een zetel in een staat die geen lidstaat is. Ten aanzien van deze laatste groep kan DNB al dan niet op aanvraag besluiten de vangnetregelingen op een dergelijk bijkantoor van toepassing te doen zijn.

In de BCR en de CGR is, zoals gezegd, de door de richtlijnen als minimum voorgeschreven dekking vrijwel niet uitgebreid en ook in het besluit is geen aanleiding gezien de dekking uit te breiden. Aangezien de implementatie van de richtlijnen de minimum voorgeschreven dekking biedt en niet meer dan dat, speelt de hiervoor beschreven aanvullende dekking in de praktijk alleen voor bijkantoren van financiële ondernemingen met zetel in Nederland die deelnemen aan een regeling in een andere lidstaat die een ruimere dekking biedt.

Administratieve lasten (Actal)

Dit besluit creëert geen nieuwe of aanvullende verplichtingen voor financiële ondernemingen die zouden kunnen leiden tot een toename van de administratieve lasten ten opzicht van de situatie voor de inwerkingtreding van dit besluit. Een ontwerp van dit Besluit is voorgelegd aan het adviescollege toetsing administratieve lasten (Actal).

Hierboven is reeds opgemerkt dat het onderhavige besluit is samengesteld uit bestaande regelingen die, voorzover mogelijk, beleidsneutraal zijn overgenomen. De hoofdstukken 2 tot en met 6 geven aan

welke concrete gegevens moeten worden overgelegd in het kader van de portefeuilleoverdracht, de omzetting van de rechtsvorm, het herstelplan, het saneringsplan en het opvanginstrument levensverzekeraars. Op grond van dit besluit worden geen gegevens verlangd die niet ook al onder de Wet toezicht verzekeringsbedrijven en Wet toezicht natura- en uitvaartverzekeringsbedrijf moesten worden overgelegd.

De administratieve lasten van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel zijn beperkt en blijven ongewijzigd ten opzichte van de oude situatie. Het depositogarantiestelsel wordt bovendien volledig ex post gefinancierd. Banken hebben ten aanzien hiervan dan ook geen administratieve lasten. Het beleggerscompensatiestelsel kent wel gedeeltelijke ex ante financiering in de vorm van het beleggerscompensatiefonds. Wanneer aan beleggers een vergoeding wordt toegekend op grond van het beleggerscompensatiestelsel, worden deze vergoedingen in de eerste plaats betaald door DBN die deze vervolgens vergoed krijgt uit fonds. Het beleggerscompensatiefonds wordt beheerd door de Stichting Beleggers Compensatiefonds dat administratief is ondergebracht bij DNB. De kosten van dit fonds zijn niet alleen miniem, maar tevens onveranderd ten opzichte van het fonds onder de BCR.

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1

Bij het opstellen van het besluit is er naar gestreefd zoveel mogelijk aan te sluiten bij de definities in de wet en zo min mogelijk nieuwe definities te introduceren. Voor de definities van begrippen zoals “beleggingsdiensten”, “beleggingsonderneming” en “professionele belegger” wordt dan ook verwezen naar de wet.

Het begrip deposito is weliswaar ook gedefinieerd in de wet, maar dit is aanzienlijk beperkter dan het depositobegrip zoals bedoeld in de richtlijn depositogarantiestelsel. In artikel 2:294 van de wet, dat de grondslag vormt voor het depositogarantiestelsel, wordt deposito in afwijking van de definitie in het algemene deel, gedefinieerd door verwijzing naar de richtlijn. In het kader van dit besluit is ervoor gekozen hierbij aan te sluiten. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat het depositobegrip hiermee identiek is aan het begrip zoals dat in de CGR werd gehanteerd.

Artikel 2

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 2:148 van de wet en is overgenomen uit de artikelen 122, eerste lid, en 130, eerste lid, van de Wtv 1993 en artikel 53, eerste lid, van de Wtn. Onder de Wtv en Wtn was sprake van een open geformuleerde eis: “alle ter toelichting diende stukken”. In praktijk betekende dit dat de nu onder a tot en met g genoemde gegevens ook reeds moesten worden overgelegd voor de beoordeling van een aanvraag tot verkrijging van instemming tot een portefeuilleoverdracht. Deze bepaling is op grond van de verwijzing in de wet (artikel 2:147, eerste lid) van overeenkomstige toepassing op de overdracht in het kader van fusies en splitsingen. Omdat in de

praktijk de aanvraag per geval moet worden beoordeeld, is in het tweede lid bepaald dat DNB aanvullende gegevens kan verlangen, indien dat nodig is voor een goede beoordeling van de overdracht.

Artikel 3

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 2:164, tweede lid, van de wet en is overgenomen uit de artikelen 128, tweede lid, en 136, tweede lid, van de Wtv 1993 en artikel 55, tweede lid, van de Wtn. Thans is gespecificeerd aangegeven welke gegevens DNB nodig heeft voor de beoordeling van een aanvraag tot verkrijging van instemming met de voorgenomen omzetting van rechtsvorm.

Artikel 4

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 2:167, tweede lid, van de wet en is overgenomen uit artikel 137a, derde en vierde lid, van de Wtv 1993. Het artikel geeft aan welke gegevens het herstelplan moet bevatten. Nieuw ten opzichte van de Wtv is dat DNB aanvullende gegevens kan verlangen, indien dat nodig is voor een goede beoordeling van het herstelplan.

Artikel 5

Deze bepaling strekt ter uitvoering van artikel 2:171, derde lid, van de wet en is overgenomen uit artikel 138 van de Wtv 1993 en artikel 57 van de Wtn. Het artikel geeft aan welke gegevens het saneringsplan en het financieringsplan moet bevatten.

Artikel 6-8

Deze artikelen strekken ter uitvoering van artikel 2:191, tiende lid, van de wet en zijn overgenomen uit de artikelen 147j-147k van de Wtv 1993. Dit is de opvangregeling voor levensverzekeraars met zetel in Nederland. Deze paragraaf is in de wet van overeenkomstige toepassing verklaard op levensverzekeraars zonder zetel in Nederland.

Artikel 9

Dit artikel geeft aan welke financiële ondernemingen onder de dekking van het beleggerscompensatiestelsel vallen en is overgenomen uit artikel 1, vijfde lid, van de BCR en artikel 1, zevende lid, van de CGR.

Onder de BCR was het beleggerscompensatiestelsel geregeld in een overeenkomst tussen de toezichthouders en de representatieve organisaties die algemeen verbindend was verklaard. De Minister van Financiën kon financiële ondernemingen aanwijzen om deel te nemen aan de beleggerscompensatieregeling. De ondernemingen waren hier in dat geval toe verplicht. Het niet voldoen aan de verplichtingen uit hoofde van de BCR of de CGR kon reden zijn voor intrekking van de vergunning beleggingsdiensten te mogen verrichten. Onder het nieuwe wettelijke kader hoeft de Minister van Financiën financiële ondernemingen niet langer aan te wijzen. Wanneer zij behoren tot één van de categorieën in artikel 9 genoemd, dan vallen zij verplicht onder het beleggerscompensatie-

stelsel. Onveranderd is gebleven dat indien zij niet voldoen aan hun verplichtingen uit hoofde van het besluit, bijvoorbeeld hun bijdrageverplichting, DNB handhavingsmaatregelen kan nemen op grond van het Algemeen deel van de wet. Zie bijvoorbeeld de artikelen 1:61 en 1:62 van de wet en de daarbij behorende bijlagen.

Het beleggerscompensatiestelsel is van toepassing op alle financiële ondernemingen waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen. Dit zijn in de eerste plaats de beleggingsondernemingen die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 1a:93 van de wet. In dit kader wordt opgemerkt dat beleggingsondernemingen in artikel 1:1 van de wet inhoudelijk worden gedefinieerd aan de hand van de diensten die zij aanbieden. Wanneer een financiële onderneming één van de beleggingsdiensten aanbiedt genoemd in de definitie van beleggingsonderneming, dan is zij daarmee automatisch een beleggingsonderneming. De definitie van beleggingsonderneming is niet gerelateerd aan het soort vergunning dat is verleend. Door toch de vergunning op grond van artikel 1a:93 van de wet als voorwaarde op te nemen voor toepasselijkheid van het beleggerscompensatiestelsel wordt voorkomen dat ook beleggingsondernemingen zonder vergunning onder het beleggerscompensatiestelsel vallen. In de tweede plaats is het beleggerscompensatiestelsel van toepassing op banken die beleggingsdiensten mogen verrichten. Dit zijn de banken die een vergunning hebben als bedoeld in artikel 1a:10 van de wet en waaraan het is toegestaan beleggingsdiensten te verlenen. Doordat de definitie van beleggingsonderneming inhoudelijk is gedefinieerd, vallen deze banken strikt genomen ook onder de definitie van beleggingsonderneming. De vergunningvoorwaarde voorkomt dat ook banken waaraan het niet is toegestaan beleggingsdiensten te verrichten onder het beleggers-compensatiestelsel vallen. Ten slotte is het beleggerscompensatiestelsel van toepassing op de financiële instellingen die een verklaring van onder toezichtstelling als bedoeld in artikel 2:138 van de wet hebben en die beleggingsdiensten mogen verlenen. Hiervoor geldt hetzelfde als is opgemerkt met betrekking tot de banken.

Het beleggerscompensatiestelsel ziet nu dus ook op banken. Voorheen vielen deze, zoals in het algemene deel van de toelichting is opgemerkt, niet onder de BCR, maar onder de CGR. Wel geldt voor hen een ander financieringsregime voor wat betreft de bijdrage die zij aan dit stelsel leveren, waarover hieronder meer. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat onder banken tevens vallen centrale kredietinstellingen en de banken die hierbij zijn aangesloten. In de praktijk gaat het hierbij vooralsnog uitsluitend om de Rabobank.

Ook bijkantoren in een andere lidstaat van de beleggingsondernemingen vallen onder de dekking van het besluit. Omdat deze echter geen zelfstandige juridische entiteit zijn en onderdeel uitmaken van de in het eerste lid genoemde financiële ondernemingen, is het niet nodig deze apart op te nemen.

Onder het eerste lid, onderdelen d en e, worden de financiële ondernemingen genoemd voorzover zij bijkantoren zijn van financiële ondernemingen met een zetel in een andere lidstaat of met zetel in een staat die geen lidstaat is zoals bedoeld in de artikelen 2:301 respectievelijk 2:302 van de wet. Deze

financiële ondernemingen vallen ook onder het beleggerscompensatiestelsel voorzover zij hebben gekozen voor een aanvullende dekking. Voor de duidelijkheid wordt hier opgemerkt dat alleen vorderingen welke hun grondslag hebben in een rechtsverhouding die wordt gerekend tot het in of vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf van het betreffende betalingsonmachtige bijkantoor, kunnen worden vergoed. Dit wordt tot uitdrukking gebracht door de toevoeging “voor zover het betreft hun vanuit Nederland uitgeoefende bedrijf.” Aangezien juridisch bezien bijkantoor en hoofdvestiging (en eventuele andere vestigingen) onderdelen van één juridische entiteit vormen, zou anders verwarring kunnen ontstaan over de reikwijdte van de dekking. Ongeacht of het bijkantoor heeft gekozen voor aanvullende dekking, worden vorderingen op het hoofdkantoor niet door het besluit gedekt, maar zullen deze moeten worden afgehandeld op grond van het beleggerscompensatiestelsel van de staat waar het hoofdkantoor zijn zetel heeft. Het 2:302-regime geldt niet voor financiële instellingen zoals bedoeld in artikel 2:138 van de wet. Financiële instellingen vinden hun bestaansrecht in de richtlijn banken en zijn een Europese creatie. Buiten de Europese Unie bestaan geen financiële instellingen in de zin van de richtlijn. Ook in Nederland bestaan op dit moment geen financiële instellingen.

Onder het tweede lid zijn de zogenoemde marketmakers uitgesloten van de regeling. Dit zijn ondernemingen die louter voor eigen rekening en risico beleggingsdiensten verrichten en uit dien hoofde niet zijn betrokken bij transacties voor derden. De richtlijn beleggercompensatiestelsels verplicht niet tot toepasselijkheid van een beleggerscompensatiestelsel op deze groep financiële ondernemingen.

Artikel 10

Dit artikel sluit aan bij artikel 2:295, tweede lid, van de wet dat bepaalt wanneer een financiële onderneming als betalingsonmachtig moet worden aangemerkt. Op het moment dat DNB betalingsonmacht vaststelt, treedt het vangnet van de regeling in werking. Het artikel bepaalt verder welke vorderingen van welke personen voor voldoening in aanmerking komen. Voor de goede orde wordt opgemerkt dat onder de wet onder een persoon zowel wordt verstaan een natuurlijke persoon als een rechtspersoon.

Vorderingen van beleggingsinstellingen vallen niet onder de vangnetregeling, aangezien hun expertise aan hun investeerders kan worden toegerekend. Teneinde dit buiten twijfel te stellen is hiertoe in het eerste lid onderdeel c een bepaling opgenomen.

Bijlage A bij het besluit bevat een lijst van personen wier vorderingen niet voor voldoening in aanmerking komen op grond van de vangnetregeling. Het betreft met name «insiders», professionele marktpartijen en grotere ondernemingen. In de lijst is vrij nauw aangesloten bij de toegestane of verplichte uitzonderingen die zijn genoemd in de richtlijnen en de daarbijbehorende bijlagen.

Artikel 11

Dit artikel is overgenomen uit artikel 4 van de BCR en artikel 5, eerste lid, van de CGR en bepaalt welke vorderingen voor voldoening in aanmerking komen. Centraal hierbij staat dat het moet gaan om vorderingen in verband met het verlenen van beleggingsdiensten. Vorderingen in verband met andere diensten dan beleggingsdiensten komen niet voor vergoeding in aanmerking. Zie bijvoorbeeld de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 19 april 2005 (LJN-nummer: AT6460). Het College overwoog dat op het moment van de betalingsonmacht geen sprake meer was van geld dat in verband met beleggingsverrichtingen voor de belegger werd gehouden, maar uitsluitend nog een vordering uit schadevergoeding wegens geleden beleggingsverliezen. Een dergelijke vordering wordt niet voldaan onder het beleggerscompensatiestelsel.

Artikel 12 en 13

Het beleggerscompensatiestelsel kent twee bekostigingsregimes: één voor de banken die beleggingsdiensten aanbieden en één voor de andere beleggingsondernemingen en financiële instellingen die beleggingsdiensten aanbieden. Het beleggerscompensatiestelsel dat geldt voor banken die beleggingsdiensten verlenen was voorheen geregeld in de CGR en dat voor de beleggingsondernemingen in de BCR. De vergoeding van gedupeerden in geval van het omvallen van een bank-beleggingsonderneming vindt volledig ex post plaats en wordt volledig gedragen door de andere banken-beleggingsondernemingen. De overige beleggingsondernemingen hebben hierin geen rol. Voor hen geldt een andere financieringsmethodiek. Deze is gedeeltelijk ex ante, door middel van een fonds, en gedeeltelijk ex post gefinancierd.

De financiering van het beleggerscompensatiestelsel van banken-beleggingsondernemingen en de beleggingsondernemingen en financiële instellingen staan dus volledig los van elkaar. Hierop bestaat een uitzondering. Het financieringsregime voor beleggingsondernemingen kent een fonds. Wanneer het fonds is uitgeput vindt er een eerste omslag plaats tot een bedrag van € 11,3 miljoen. Wanneer ook dat bedrag is uitgeput vindt er een tweede omslag plaats. Bij deze tweede omslag betalen ook de banken-beleggingsondernemingen mee. Deze (complexe) financieringsmethodiek is het resultaat geweest van onderhandelingen over de BCR, die immers oorspronkelijk een overeenkomst tussen alle betrokken partijen was. Dit systeem werkt naar tevredenheid en er is thans geen aanleiding dit te herzien. Hieronder zal bij de toelichting op de artikelen 14 en 15 nader worden ingegaan op het bekostigingsregime voor het beleggerscompensatiestelsel voor beleggingsondernemingen en financiële instellingen.

Voor wat betreft de werking van het bekostigingsregime voor de banken-beleggingsondernemingen het volgende. Wanneer een beroep wordt gedaan op het beleggingscompensatiestelsel voor beleggers bij banken-beleggingsondernemingen, dan worden de vergoedingen uitgekeerd door DNB. Het totaal bedrag aan vergoedingen wordt vervolgens omgeslagen over de banken-beleggingsondernemingen. De banken hebben vanaf het moment waarop DNB betalingsonmacht constateert een bijdrageverplichting aan DNB. Omdat het stelsel erop is gericht dat DNB snel kan overgaan tot het doen van uitkeringen, is in artikel 12, zesde lid, ook bepaald dat DNB de uitkeringen

die zijn doet, maandelijks bij de banken-beleggingsondernemingen in rekening kan brengen. De hoogte van de betalingsverplichting wordt verder vastgesteld aan de hand van een omslagpercentage. Dit omslagpercentage wordt vastgesteld op basis van de geconsolideerde bedrijfseconomische balansen van de financiële ondernemingen zoals deze luiden voorafgaand aan het moment dat DNB betalingsonmacht vaststelt. Bij het vaststellen van dit omslagpercentage kunnen de representatieve organisaties worden geconsulteerd. De door DNB uitgekeerde vergoedingen kan zij maandelijks innen bij de financiële ondernemingen.

Het vierde lid van artikel 12 maakt het mogelijk een centrale kredietinstelling één bijdrage betaald voor alle bij haar aangesloten kredietinstellingen. In de praktijk geldt dit vooral voor Rabobank Nederland en de daarbij aangesloten Rabobank en dochters van Rabobanken. Deze worden voor wat betreft het omslagstelsel van de depositogarantieregeling als één financiële onderneming gezien.

Onder de CGR gold een speciaal regime voor centrale kredietinstellingen, het zogenaamde 'Rabobank-regime', voor zowel het depositogarantiestelsel als het beleggerscompensatiestelsel onder de CGR. Dit komt op het volgende neer. Iedere aangesloten Rabobank heeft een afzonderlijke (bank)vergunning nodig. Voor elke Rabobank moet het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel dan ook dekking verlenen. Dit vloeit voort uit de richtlijnen. Onder het stelsel van de CGR werden Rabobank Nederland, de daarbij aangesloten Rabobanken en de dochters van Rabobank Nederland voor de financiering van het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel gezien als één instelling. Dit regime blijft ongewijzigd. Aangezien iedere aangesloten Rabobank een afzonderlijke bankvergunning heeft en beleggingsdiensten verlenen, moet het stelsel per Rabobank aan de cliënten daarvan dekking verlenen. Evenmin is in de richtlijnen depositogarantiestelsels en beleggerscompensatiestelsels de mogelijkheid gecreëerd om bij voorbaat te verklaren dat de individuele Rabobanken in staat zullen zijn aan hun verplichtingen te voldoen zolang de groep in staat is aan haar verplichtingen te voldoen. Het enkele feit dat tussen de centrale kredietinstelling en de aangesloten instellingen de kruiselingse garantieregeling van kracht is, hetgeen vereist is onder artikel 12 van de Wtk 1992, is namelijk niet voldoende om te kunnen vaststellen dat de aangesloten instellingen niet in problemen kunnen komen. Daarvoor is het noodzakelijk dat de groep haar verplichtingen in deze ook daadwerkelijk nakomt en de in problemen verkerende aangesloten kredietinstelling van voldoende liquiditeiten voorziet. Zolang de genoemde onderlinge contractuele verplichtingen feitelijk worden nagekomen, zal een aangesloten Rabobank vanzelfsprekend niet in de toestand kunnen komen te verkeren waarin de vangnetregelingen moeten worden toegepast. De richtlijnen regelen echter niets over de financiering van de vangnetregelingen. Lidstaten kunnen hierover vrijelijk regels stellen. Zonder benadeling van de overige banken kan daarom voor de Rabobanken de uitzondering gehandhaafd blijven. Voor de Rabobank betekent dit dat de centrale kredietinstelling één bijdrage voldoet voor alle afzonderlijke Rabobanken.

Artikel 14-16

Zolang veilig is gesteld dat op basis van het beleggerscompensatiestelsel tijdig uitkeringen kunnen worden gedaan, laat de richtlijn beleggerscompensatiestelsels de wijze van financiering vrij. In de uitvoering van het beleggerscompensatiestelsel is gekozen voor een voorfinanciering door DNB, samen met een ook in andere lidstaten toegepaste figuur van financiering via een fonds waaraan de beleggingsondernemingen bijdragen, met uitzondering van de banken-beleggingsondernemingen waarvoor een eigen bekostigingsregime geldt (zie de artikel 12 en 13). De beleggingsondernemingen die bijdragen zijn de beleggingsondernemingen met zetel in Nederland en de bijkantoren van beleggingsondernemingen met zetel elders die hebben gekozen voor aanvullende dekking in Nederland. DNB schiet voor, waarna het fonds wordt aangesproken en het eventueel resterende bedrag in twee tranches wordt omgeslagen over de beleggingsondernemingen.

Ten behoeve van de omslag zijn er drie tranches. Uitkeringen uit hoofde van het beleggers-compensatiestelsel komen in eerste instantie, na betaling hiervan door DNB, ten laste van het compensatiefonds. DNB schiet het bedrag voor waarna zij dit terugbetaald krijgt uit het compensatiefonds. Dit compensatiefonds wordt gevuld door bijdragen van de beleggingsondernemingen met uitzondering van de banken-beleggingsondernemingen. Zoals gezegd, geldt voor hen een apart bekostigingsregime. Indien het fonds is uitgeput wordt een resterend bedrag ten belope van maximaal € 11,3 miljoen omgeslagen over de beleggingsondernemingen, wederom met uitzondering van de banken-beleggingsondernemingen. Mocht ook deze tranche ontoereikend zijn om de uitkeringen uit te voldoen, dan zal het meerdere daarboven worden omgeslagen over alle beleggingsondernemingen, dit keer inclusief de banken-beleggingsondernemingen.

Met dit systeem van financiering is enerzijds gewaarborgd dat onder normale omstandigheden de beleggingsondernemingen zélf de financiering van het beleggerscompensatiestelsel op zich nemen en anderzijds dat in uitzonderlijke omstandigheden, te weten het geval dat de uit het stelsel voortvloeiende kosten het geheel van de in het fonds bijeen gebrachte gelden en de aanvullende omslag van € 11,3 miljoen overschrijden, het meerdere wordt omgeslagen over de gehele bedrijfstak van beleggingsondernemingen en de banken-beleggingsondernemingen. Deze systematiek wordt voldoende geacht om, extreme omstandigheden daargelaten, aan de uit het stelsel voortvloeiende verplichtingen te kunnen voldoen.

Wat betreft de wijze waarop de uit het stelsel voortvloeiende kosten over de bedrijfstak worden omgeslagen het volgende. Voor de tweede tranche wordt het bedrag als bedoeld in artikel 14, eerste lid sub b, over de beleggingsondernemingen met uitzondering van de banken-beleggingsondernemingen omgeslagen. Hiervoor wordt een omslagpercentage gehanteerd naar rato van het aantal cliënten. In het kader van de derde tranche wordt het bedrag als bedoeld in artikel 14, eerste lid sub c, overeenkomstig het bepaalde in artikel 16 over de gehele bedrijfstak omgeslagen, dus inclusief de banken-beleggingsondernemingen. Voor de vaststelling van dit bedrag wordt dezelfde methode gehanteerd als voor het vaststellen van het omslagpercentage voor de banken-beleggingsondernemingen (artikelen 12 en 13); deze gaat uit van een omslagpercentage naar rato

van de geconsolideerde bedrijfseconomische balansen. Anders dan onder de BCR wordt het omslagpercentage voor de derde tranche niet berekend per categorie van financiële onderneming, maar per financiële onderneming, waarbij zij bijdragen naar rato van hun grote. Hierbij zal er overigens voor worden gezorgd dat dubbeltelling wordt voorkomen bij die financiële onderneming die een zelfstandige dochter is en die tevens is opgenomen in de geconsolideerde balans van de moeder, indien die ook een financiële onderneming is die valt onder het beleggerscompensatiestelsel. DNB stelt de omslagpercentages vast na overleg met de representaties organisaties indien hiertoe behoefte bestaat.

DNB zal – aangezien zij de vordering van de betrokken beleggers verder afwikkelt – trachten de vorderingen in de faillissementsprocedure uitbetaald te krijgen. Eventuele opbrengsten worden verdeeld over de beleggingsondernemingen die de uitkeringen hebben bekostigd.

Artikel 17

Artikel 17 is overgenomen uit artikel 16 van de BCR en voorziet in de grondslag voor een fonds waaruit de door het beleggerscompensatiestelsel voorziene compensatie van beleggers wordt gefinancierd. Een dergelijke regeling is van belang geacht met het oog op de geringere financiële draagkracht van sommige van de financiële ondernemingen niet zijnde banken. Het compensatiefonds wordt beheerd door een speciaal daartoe opgerichte stichting, de Stichting Beleggers Compensatiefonds. Deze stichting is opgericht op 18 augustus 1999. Teneinde het handelen van de stichting in de regeling in te bedden is zij gehouden haar activiteiten te verrichten in overeenstemming met de regels als vastgesteld door DNB na overleg met representatieve organisaties. De werkwijze van de stichting en het beheer van het fonds zijn geregeld in de statuten van de stichting. Teneinde te verzekeren dat de statuten in overeenstemming zijn met de wet en dit besluit, is in het vierde lid bepaald dat wijziging van de statuten de goedkeuring van de Minister van Financiën behoeft.

Het compensatiefonds heeft een doelvermogen van € 11,3 miljoen. Dit doelvermogen is het resultaat geweest van de onderhandelingen die hebben geleid tot de BCR en is bij de laatste wijziging van de BCR in 2003 ongewijzigd gelaten. Bij het huidige doelvermogen van € 11,3 miljoen en een theoretisch maximale schade van € 20.000 (de maximale uitgekeerde vergoeding), is dekking aanwezig voor 565 gedupeerde klanten. Gelet op de opbouw van de Nederlandse markt voor beleggingsondernemigen (zie tabel 1), betekent dit dat alle behalve de 27 grootste beleggingsondernemingen volledig kunnen worden gedekt uit het fonds. Voor de goede orde wordt erop gewezen dat de 49 genoemde instellingen zonder klanten, instellingen zijn die beschikken over de vereiste vergunningen en dus klanten zouden kunnen hebben. Dat zij op enig moment geen klanten hebben, is geen een reden om de betalingsverplichting op te schorten. Dat houdt mede verband met het solidariteitsbeginsel dat aan de regeling ten grondslag ligt.

Aantal klanten	Aantal instellingen	Jaarlijkse bijdragen

Geen	49	€ 90.000
1 – 50	43	€ 80.000
51 – 550	64	€ 180.000
551 – 13.310	22	€ 300.000
Meer dan 13.310	5	€ 400.000

Bron: DNB 2005

De theoretische schade is bij het beleggerscompensatiestelsel echter moeilijk te berekenen. Immers, als het goed is en de vermogenscheidings- en de regels inzake administratieve organisatie goed worden nageleefd, zal er nauwelijks schade zijn bij faillissement. Vrijwel alleen ten gevolge van fraude of financieel/administratief wanbeleid kan schade ontstaan. Mede in het licht hiervan zal het ministerie van Financiën onderzoek laten doen naar de criteria voor vaststelling van het doelvermogen van het beleggerscompensatiestelsel, om te bezien of het huidige doelvermogen zou moeten worden aangepast.

Het doelvermogen van € 11,3 miljoen wordt bereikt door bijdragen van beleggingsondernemingen, met uitzondering van de banken-beleggingsondernemingen. Banken-beleggingsondernemingen dragen niet bij het fonds, maar kunnen hier ook geen beroep op doen. DNB stelt de omvang van de dotatie aan het compensatiefonds vast. Daarbij zullen de representatieve organisaties worden geconsulteerd. Belangrijk uitgangspunt voor DNB is de beleggingsondernemingen en financiële instellingen zoveel mogelijk zekerheid te geven over de omvang van de reguliere heffing. DNB zal de beleggingsondernemingen en financiële instellingen derhalve melden welke financieringsmethodiek zij voornemens is te hanteren voor het compensatiefonds. Tevens worden de beleggingsondernemingen en financiële instellingen tijdig op de hoogte gebracht van de omvang van de dotatie aan het fonds en de individuele heffing. Zo kunnen zij indien nodig reserveren.

Het is tegen deze achtergrond dat geen opbouwtermijn is opgenomen. Juist een gefixeerde opbouwtermijn kan – gegeven aanspraken op het compensatiefonds – tot een grillig en onvoorspelbaar patroon van de dotatie en de individuele heffingen leiden. Aangezien het gewenst is de opbouw van het compensatiefonds aan zekere randvoorwaarden te binden, is in het besluit opgenomen dat, zolang het doelvermogen van het compensatiefonds niet bereikt is, de omvang van de dotatie jaarlijks in ieder geval € 750.000 dient te bedragen. Wanneer dit bedrag enkel is te realiseren door een dramatische stijging van de bijdrage per instelling, welke stijging geheel onvoorzien was bij het vaststellen van de financieringsmethodiek (bijvoorbeeld doordat een groot aantal financiële ondernemingen om wat voor een reden dan ook niet langer onder het beleggerscompensatiestelsel vallen), kan dit voor DNB reden zijn om met de representatieve organisaties de financiering van het compensatiefonds opnieuw te bespreken.

In het achtste lid is bepaald dat de Nederlandsche Bank ten aanzien van instellingen die financiële ondernemingen worden (en daarmee toetreden tot het stelsel van beleggerscompensatie) op een tijdstip na de inwerkingtreding van dit besluit, kan bepalen dat deze financiële onderneming, gedurende een alsdan vast te stellen termijn en frequentie, een bijdrage doet, waarvan de omvang

door de Nederlandsche Bank wordt vastgesteld. Ratio hierbij is dat de instelling die pas later toetreedt, profiteert van het reeds opgebouwde fonds, zonder hier zelf aan te hebben bijgedragen.

Artikel 18

De richtlijnen stellen de eis dat het financiële stelsel niet in gevaar mag komen door de financieringsverplichtingen ten aanzien van de te verrichten uitkeringen. In Nederland is hieraan voor het beleggerscompensatiestelsel vorm gegeven door artikel 18. Bij verhaal binnen één kalenderjaar van meer geld dan de aangegeven percentages, wordt naar de mening van DNB en de representatieve organisaties het financiële stelsel in ongezonde mate aangetast. Het maximale verhaal stelt een jaarlijks plafond vast voor elke individuele financiële onderneming en voor de financiële ondernemingen gezamenlijk. Voorzover de bijdragen het plafond te boven gaan, wordt het excendent door DNB renteloos voorgeschoten. De bijdrageverplichting wordt daarmee opgeschort naar een volgend jaar en eventueel een daaropvolgend jaar.

Het jaarlijkse plafond als benoemd in het eerste lid ziet op de combinatie van verhaal uit hoofde van het beleggerscompensatiestelsel en uit hoofde van het depositogarantiestelsel voor de banken-beleggingsondernemingen. In het ergste geval, wanneer in één jaar zowel een bank omvalt die beleggingsdiensten verleent als een beleggingsonderneming, bestaat de kans dat de banken-beleggingsondernemingen driemaal moeten bijdragen: 1) op grond van het depositogarantiestelsel, 2) op grond van het beleggerscompensatiestelsel voorzover de bank tevens beleggingsdiensten verleende, en 3) op grond van het beleggerscompensatiestelsel voor een beleggingsonderneming op grond van artikel 14, eerste lid onderdeel c.

Het maximumbedrag onder de BCR en de CGR bestond uit een dubbel maximum. Niet alleen de bijdrage van elke individuele financiële onderneming was aan een maximum gekoppeld, ook de bijdrage van de financiële ondernemingen gezamenlijk was beperkt. Dit dubbele maximum is geschrapt. Het huidige maximum is beperkt tot 5% van het eigen vermogen van elke financiële onderneming. Het tevens beperken van de maximum bijdragen voor alle financiële ondernemingen gezamenlijk, heeft onvoldoende toegevoegde waarde om dit maximum te rechtvaardigen. Zolang de afzonderlijk financiële ondernemingen immers niet meer dan 5% van hun eigenvermogen hoeven bij te dragen, zal ook de gezamenlijk bijdrage niet of nauwelijks hoger zijn dan 5% van hun eigenvermogens gezamenlijk. Voorzover dat wel het geval zou zijn, is dat verwaarloosbaar klein.

Onder de BCR was het maximum bedrag bovendien exclusief de bijdrage van de beleggingsondernemingen aan het compensatiefonds. Omdat een maximum geen maximum is als de bijdrage voor het beleggerscompensatiestelsel via een andere weg toch nog hoger kan uitvallen, is er in het besluit voor gekozen de bijdrage aan het compensatiefonds onder het maximum bedrag te brengen. Het maximum bedrag is nu dus inclusief de bijdrage aan het compensatiefonds.

Artikel 19

Met de aanpassing van de BCR in 2003 is onder meer de reikwijdte van de regeling beperkt, mede als gevolg van de uitspraak van het College van Beroep voor het bedrijfsleven van 31 juni 2001 (LJN: AB3178). Een aantal partijen, de zogenaamde marketmakers, viel daardoor niet langer onder het beleggerscompensatiestelsel, zodat ook hun bijdrage niet langer was gegeven voor het compensatiefonds. De AFM had deze instellingen toegezegd de reeds voldane bijdrage terug te zullen betalen. DNB heeft deze toezegging overgenomen. Eén en ander heeft niet alleen tot gevolg dat het aantal schouders waarover de financiële lasten kunnen worden verdeeld is verminderd, maar ook dat het fondsvermogen van het compensatiefonds is geslonken. Teneinde de mogelijk nadelige effecten van deze aanpassing voor de omslag over alle bij de BCR 2003 betrokken financiële ondernemingen te beperken, heeft DNB een renteloos voorschot beschikbaar gesteld ten behoeve van uitkeringen uit het compensatiefonds. Deze faciliteit geldt tot 31 december 2008. Mocht het compensatiefonds voor 31 december 2008 op enig moment zijn uitgeput, dan kan, voordat de omslag conform artikel 14, eerste lid onder b en c, wordt toegepast, eerst het renteloos voorschot worden aangesproken. Het renteloos voorschot correspondeert met de som van de bedragen die worden terugbetaald aan de partijen die niet langer aan de regeling deelnemen (de marketmakers als bedoeld in onder b van de definitie van het verlenen van beleggingsdiensten in artikel 1:1 van de wet), met dien verstande dat dit voorschot in totaal ten hoogste € 1 miljoen bedraagt. Er kan een beroep op deze faciliteit worden gedaan, totdat het renteloos voorschot volledig is benut. De terugbetaling van een op deze wijze voorgeschoten bedrag vangt aan na afloop van de periode waarin gebruik kan worden gemaakt van het renteloos voorschot (dat wil zeggen na 31 december 2008). Om te voorkomen dat enige terugbetaling tot een ongezonde aantasting van het financiële stelsel leidt, dient de terugbetaling in lijn met de in artikel 18 gegeven waarborg te worden vormgegeven. De definitieve modaliteiten inzake de terugbetaling dienen op dat moment te worden vastgesteld.

Artikel 20

Onder het depositogarantiestelsel vallen in de eerste plaats de banken met zetel in in Nederland. Daarnaast geldt dat, net zoals voor het beleggerscompensatiestelsel, de bijkantoren van banken met zetel in een lidstaat, dan wel van banken met zetel in een staat die geen lidstaat is, kunnen kiezen voor (aanvullende) deelname aan het depositogarantiestelsel (het zogenaamde 'topping-up'). Banken met zetel in een staat die geen lidstaat is, kunnen hiertoe zelfs worden verplicht door DNB op grond van artikel 2:302 van de wet, indien de dekking van het depositogarantiestelsel dat op hen van toepassing is, onredelijk ver achterblijft bij de dekking van het Nederlandse depositogarantiestelsel.

Artikel 21

De opzet van dit artikel komt grotendeels overeen met artikel 10 en regelt wanneer en op welke wijze het depositogarantiestelsel in werking treedt en welke personen een verzoek tot vergoeding kunnen indienen.

Artikel 22

Het begrip deposito is gedefinieerd in artikel 1. Vorderingen ter zake van schuldbewijzen op naam die door banken zijn uitgeven, vallen ook onder de dekking. Daarbij kan worden gedacht aan op naam luidende obligaties en medium term notes. Gezien artikel 10 zouden deze obligaties en medium term notes tweemaal onder de dekking van de regeling kunnen vallen; namelijk indien de uitgevende instelling tevens de financiële onderneming is die ten aanzien van die effecten voor de cliënt beleggingsdiensten verricht. Dit heeft een voor de cliënt gunstig gevolg bij de bepaling van de maximum uitkering. Ten aanzien van ieder (deel van een) effect kan vanzelfsprekend slechts één uitkering plaatsvinden. Er is namelijk geen schade meer uit hoofde van beleggingen indien de effecten worden uitbetaald, en er is geen schade uit hoofde van deposito's indien de effecten worden overgenomen bij de vergoeding van de (deel)schade.

Belangrijk is tevens dat verschillende categorieën deposito's zijn uitgezonderd van de dekking. De uitgezonderde deposito's worden genoemd in bijlage B. Het betreft met name deposito's van insiders, professionele marktpartijen en grotere ondernemingen. In de lijst is vrij nauw aangesloten bij de toegestane of verplichte uitzonderingen die zijn genoemd in de richtlijn depositogarantiestelsels en in de daarbijbehorende bijlage. Alleen de toegestane uitzonderingen voor vorderingen uit hoofde van door de bank uitgegeven schuldbewijzen en vorderingen uit hoofde van deposito's in andere valuta dan in die van de lidstaten of in euro zijn niet overgenomen. Voor de duidelijkheid wordt hier nog opgemerkt dat ook deposito's in vreemde valuta dus onder het begrip deposito vallen. In de richtlijnen is niet de mogelijkheid geschapen om achtergestelde vorderingen van dekking uit te sluiten. Voorzover achtergestelde leningen zijn verstrekt in een vorm die niet op grond van de bijlage is uitgesloten, zullen ze derhalve gedekt zijn (mits ze binnen de definitie van deposito vallen).

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat bewaarbedrijven niet onder het depositogarantiestelsel vallen. Garanties op de verplichtingen van bewaarbedrijven, indien afgegeven door een financiële onderneming, worden in geval van wanprestatie van het bewaarbedrijf, niet gedekt onder het depositogarantiestelsel. Het trekken onder een garantie (na de datum van toepasselijkheidsverklaring van de regeling) wordt namelijk niet beschouwd als een creditsaldo dat uit normale banktransacties voortvloeit. Overigens wordt een apart bewaarbedrijf mede opgezet om bij faillissement van een concernmaatschappij de effecten, gehouden door het bewaarbedrijf, voor de cliënten veilig te stellen. Het bewaarbedrijf zal derhalve meestal geen andere verplichtingen hebben.

Artikel 23-24

De wijze waarop in het kader van het depositogarantiestelsel de bijdrage van de banken wordt bepaald, is identiek aan de bekostigingsmethodiek in het kader van het beleggerscompensatiestelsel voor banken-beleggingsondernemingen. Kortheidshalve wordt verwezen naar de toelichting bij de artikelen 12 en 13.

Artikel 25

Zie artikel 18

Artikel 26

Dit artikel bepaalt op welke wijze DNB bekend maakt dat zij het beleggerscompensatiestelsel of het depositogarantiestelsel in werking heeft gesteld en binnen welke termijn verzoeken om vergoeding kunnen worden gedaan. Op grond van artikel 2:295, derde lid, van de wet doet DNB hiervan mededeling in de Staatscourant. In aanvulling hierop is in het besluit bepaald dat hiervan tevens mededeling wordt gedaan door middel van advertenties in landelijke nieuwsbladen.

Uit de richtlijnen blijkt dat een termijn mag worden gesteld voor de indiening van de vorderingen van depositohouders en beleggers. Conform de minimumtermijn genoemd in artikel 9, eerste lid, van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels, is deze vastgesteld op vijf maanden na de officiële bekendmaking van de vangnetregeling; het verschijnen van de Staatscourant waarin de advertentie is opgenomen. De meeste verzoeken om uitkering zullen vermoedelijk vrij snel daarna worden ontvangen. Bij de bepaling over de verschoonbare termijnoverschrijding (vijfde lid) is aansluiting gezocht bij artikel 6:11 van de Algemene wet bestuursrecht. Een ieder die zich aanmeldt zal in de praktijk een in te vullen formulier ontvangen, waarin de formele kanten (cessie, acceptatie van de subrogatie) en de materiële kanten (welke vordering, uit hoofde waarvan) stapsgewijs worden behandeld. Indien deze gegevens en verklaringen niet tijdig worden verstrekt, zal DNB niet tot uitkering over kunnen gaan.

Artikel 27

Artikel 27 regelt hoe en aan de hand van welke documenten DNB het bestaan en de waarde van een ingediende vordering toetst. Dit gebeurt niet uitsluitend aan de hand van de toepasselijke wettelijke en contractuele voorwaarden en de boekhouding, maar tevens aan de hand van eventuele andere relevante documenten. In praktijk bleek hieraan behoefte te bestaan omdat er soms 'andere stukken' zijn waaruit het bestaan van de vordering kan blijken die strikt genomen niet onder de genoemde stukken vallen en naar de letter van de wet dus niet in aanmerking zouden kunnen komen.

Artikel 28

Uitgangspunt bij de vergoeding van de vordering is dat een vordering in de vorm van financiële instrumenten (in het kader van het beleggerscompensatiestelsel) indien mogelijk wordt voldaan door middel van teruggave van de betreffende soort instrumenten. Alleen indien teruggave niet mogelijk is, kan de (markt)waarde van de vordering worden voldaan.

Bij vorderingen van beleggers zal het vaak voorkomen dat de instrumenten die niet worden teruggegeven, niet door de financiële onderneming gehouden worden (ten behoeve van administratie of beheer), maar door een derde of in een afgezonderd depot. Hierbij dient gedacht te worden aan de situatie dat de instelling de instrumenten op naam van de belegger heeft geregistreerd in een verzameldepot als bedoeld in de Wet Giraal Effectenverkeer of in bewaring heeft gegeven aan een apart bewaarbedrijf. In beginsel zal de belegger de stukken dan terugkrijgen omdat zij ofwel niet in het

vermogen van de instelling vallen (doordat zij afgescheiden zijn bewaard) ofwel bij een andere instelling (bewaarbedrijf) zijn gedeponeerd. De curator of de derde zal de stukken in beginsel aan de belegger teruggeven, waardoor de belegger geen vordering (meer) heeft op de financiële onderneming die voortvloeit uit het feit dat deze financiële onderneming niet in staat is die stukken terug te geven. Hierbij kan echter iets mis gaan of vertraging ontstaan. In dat geval zou de belegger een gedekte vordering kunnen hebben op het beleggerscompensatiestelsel, naast de eventuele honoreerbare vordering op een eventuele derde. Deze vordering moet de belegger dan tevens cederen, tot de hoogte van de vergoeding, opdat hij niet zowel de schadevergoeding kan krijgen alsook, uiteindelijk, de stukken.

De hoogte van de vergoeding is gemaximeerd op € 20.000 per betalingsonmachtige financiële onderneming per persoon ongeacht het aantal vorderingen als bedoeld in artikel 11 of 22, en bij welk kantoor van de betalingsonmachtige financiële onderneming als bedoeld in artikel 9, eerste lid, of 20, in Nederland of in een andere lidstaat, de vorderingen zijn ontstaan. Dat is slechts anders indien contractueel is bepaald dat de personen in een andere verhouding gerechtigd zijn tot de vordering, bijvoorbeeld indien zij gezamenlijk opdracht hebben gegeven tot bepaalde beleggingsactiviteiten. Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat dit het maximum bedrag is in het kader van zowel het beleggerscompensatiestelsel als het depositogarantiestelsel. Met andere woorden: wanneer bijvoorbeeld een bank omvalt die naast de reguliere bankdiensten ook beleggingsdiensten aanbiedt, dan kan een klant van deze bank zowel maximaal € 20.000 aan deposito's vergoed krijgen als maximaal € 20.000 aan effecten, in totaal dus maximaal € 40.000. Het bedrag van € 20.000 is de minimumdekking op grond van de richtlijnen depositogarantiestelsels en beleggerscompensatiestelsels.

De richtlijn depositogarantiestelsels vermeldt in dit kader een plicht voor de Europese Commissie om het uitkeringsbedrag minimaal om de vijf jaar te toetsen aan de economische ontwikkelingen binnen de EU. De Europese Commissie is op dit moment bezig met een evaluatie en herziening van het depositogarantiestelsel. Indien de Europese Commissie het minimum uit te keren bedrag zou willen aanpassen dan zal zij de normale weg moeten bewandelen voor het aanpassen van een richtlijn en een voorstel moeten indienen bij de Raad en het Europees Parlement. Deze toetsingsverplichting is niet opgenomen in de richtlijn beleggerscompensatiestelsels. Desondanks zal die richtlijn op dezelfde voet kunnen worden aangepast. Tevens is er geen reden om in Nederland de beide bedragen uit elkaar te laten lopen. Dit zou tevens verwarring en onduidelijkheid in de hand werken.

Op grond van het zevende lid kan de Minister van Financiën het maximum bedrag wijzigen, bijvoorbeeld indien daartoe een verplichting bestaat ter uitvoering van richtlijnen van de Raad van de Europese Unie en het Europees Parlement wanneer de Europese Commissie zou besluiten het bedrag aan te passen. Onder de BCR en de CGR kwam deze bevoegdheid toe aan DNB, maar deze regelingen waren dan ook overeenkomsten tussen de toezichthouder (voorheen AFM, thans DNB) en de representatieve organisaties van de beleggingsondernemingen en banken. Omdat deze regelingen

zijn omgezet in een amvb, is het niet langer DNB maar de Minister van Financiën die het in het vierde lid genoemde bedrag kan aanpassen indien hiertoe een verplichting bestaat ter uitvoering van Europese richtlijnen.

Artikel 29

Volgens de richtlijnen moeten het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel in staat zijn om terdege getoetste aanspraken te voldoen uiterlijk binnen drie maanden nadat door DNB bij een financiële onderneming betalingsonmachtig is vastgesteld en een vangnetregeling in werking is gesteld. Dit is overgenomen in artikel 2:296, tweede lid, van de wet. Wanneer een uitkering daadwerkelijk wordt gedaan, zal echter afhangen van het tijdstip waarom de vordering is ingediend. Indien overigens wordt vastgesteld dat het geen valide vordering betreft, dan hoeft vanzelfsprekend niet te worden uitgekeerd. Gezien de wijze van financiering is voorzien in de mogelijkheid om alle uitkeringen tijdig te doen.

Depositohouders en beleggers dienen hun vorderingen jegens de financiële onderneming die niet aan haar verplichtingen voldoet aan DNB te cederen. Dit wordt vereist teneinde te verzekeren dat DNB, ter behartiging van de belangen van het beleggerscompensatiestelsel en het depositogarantiestelsel, in de rechten van de verzoeker treedt voorzover deze door een van de stelsels is vergoed. De uit de richtlijnen voortvloeiende regeling brengt enkel met zich mee dat verzoekers recht hebben op (gedeeltelijke) voldoening van hun vordering. Een verder voordeel (bijvoorbeeld dubbele uitkering) is niet bedoeld. Voor zover de subrogatie gebreken vertoont, kan tevens uit hoofde van de gecedeerde vordering een vordering worden neergelegd bij de bewindvoerder of bij de curator van de in problemen verkerende financiële onderneming. Indien de aandelen in de financiële onderneming inmiddels zijn overgenomen en zij van voldoende liquiditeit en solvabiliteit is voorzien, kan de vordering worden ingediend bij de bestuurders van de onderneming.

Artikel 30

Tot uitkering hoeft niet te worden overgegaan indien aan één of meerdere formele vereisten niet is voldaan of indien het aan de depositohouder of belegger te wijten is dat zijn vordering niet tijdig kan worden vastgesteld. Dit laatste kan het geval zijn wanneer hij na het indienen van zijn vordering niet tijdig informatie verschaft over de oorsprong van zijn vordering, op grond waarvan DNB over kan gaan tot vaststelling van de geldigheid en het bedrag van de vordering. In dit laatste geval wordt de termijn waarbinnen DNB moet uitkeren verlengd met dezelfde tijdsduur als de depositohouder of belegger te lang heeft gedaan over het verstrekken van de gevraagde informatie of stukken.

Voor de goede orde wordt hier nog opgemerkt dat indien na uitkering van de vordering wordt vastgesteld dat de vordering niet gedekt is of er sprake is van een frauduleuze vordering, het bedrag bij de ontvanger teruggevorderd zal worden uit hoofde van onverschuldigde betaling op grond van het BW. Voor de verjaring van deze vordering gelden de normale termijnen uit het BW.

Artikel 31

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 15 van zowel de BCR als de CGR. DNB zal zoveel mogelijk proberen de aan haar gecedeerde vorderingen en/of rechten te verhalen op de boedel van de in betalingsonmacht verkerende financiële onderneming. Daarbij heeft zij dezelfde rang als de depositohouder of belegger had, van wie zij de vordering heeft overgenomen. Eventuele opbrengsten hieruit worden vervolgens verdeeld over de financiële onderneming die op grond van de artikelen 12, 14 of 23 hebben moeten bijdragen in de gedane uitkeringen. Bij de verdeling hiervan zal eenzelfde omslagpercentage worden gehanteerd als eerder was gebruikt bij de vaststelling van de bijdrage voor elke financiële onderneming. Deze verplichting is ondergeschikt aan de verplichting die voor DNB uit haar wettelijk toebedeelde taken voortvloeien.

Bijlage A en B

Bijlage A is overgenomen uit de BCR en bevat een lijst van de beleggers die mede op grond van de richtlijn beleggerscompensatiestelsels worden uitgezonderd. De CGR bevatte een identieke bijlage die bepaalde personen uitsloot van het indienen van een verzoek om vergoeding in het kader van het beleggerscompensatiestelsel. Omdat in het besluit de paragraaf ter zake van het beleggers-compensatiestelsel zowel van toepassing is op beleggingsondernemingen als op banken die beleggingsdiensten verrichten, kan worden volstaan met een enkele bijlage waarin bepaalde groepen van beleggers worden uitgesloten van het indienen van een verzoek om vergoeding.

Bijlage B bevat een lijst met de vorderingen van bepaalde depositohouders en de vorderingen ter zake van bepaalde deposito's die mede op grond van de richtlijn depositogarantiestelsels van dekking krachtens de regeling worden uitgezonderd.

Hieronder wordt nog op enkele punten van de bijlagen ingegaan.

A2: Professionele beleggers zijn uitgesloten. Hiermee wordt aangesloten bij de definitie van professionele beleggers in de wet. Op grond van de richtlijnen mogen bepaalde personen worden uitgesloten. Onder de BCR en de CGR werd gesproken over professionele en institutionele beleggers waarbij verschillende instellingen werden genoemd waaronder pensioenfonds. Onder de wet kwalificeren pensioenfondsen ook als professionele belegger, maar slechts indien zijn een belegd vermogen hebben van ten minste € 25 miljoen.

B2: De verwijzing naar de richtlijn nr. 89/299/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 17 april 1989 (89/299/EEG; L 124/16, zoals sindsdien gewijzigd) is afkomstig uit de richtlijn depositogarantiestelsels. De richtlijn 89/299/EEG is evenwel ingetrokken en vervangen door de bankenrichtlijn. De definitie van "eigen vermogen" van artikel 2 van de richtlijn 89/299/EEG is daarmee echter niet overgenomen. Om toch de materiële definitie van eigen vermogen uit de richtlijn 89/299/EEG te behouden, blijft de verwijzing naar de, inmiddels ingetrokken, richtlijn 89/299/EEG staan. Voor de definitie van "eigen vermogen" als bedoeld onder B2 is dus de tekst van de

ingetrokken richtlijn bepalend, zoals deze luide op het moment van wijziging door bij richtlijn nr. 92/16/EEG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 21 maart 1992 betreffende het eigen vermogen van kredietinstellingen.

A10 en B5: Hiermee zou (elke schijn van) bevoordeling en/of belangenverstrengeling moeten uitsluiten.

A12 en B7: Hoewel de richtlijn dit niet voorschrijft, wordt voor een afbakening van het begrip groep uitgegaan van artikel 2:24b BW .

A15: Hiermee worden bijvoorbeeld wissels en orderbiljetten bedoeld.

A16 en B9 Met dit punt wordt op deposito's van (middel)grote ondernemingen gedoeld. Vorderingen ter zake van deposito's van (kleine) ondernemingen die een verkorte balans over mogen leggen vallen daarentegen wel onder de dekking. Een onderneming mag een verkorte balans overleggen indien zij voldoet aan twee van de drie volgende criteria: een balanstotaal van € 2,5 miljoen of minder, een netto omzet van € 5 miljoen of minder, een gemiddeld aantal werknemers van 50 of minder gedurende het boekjaar.

BIJLAGEN

A. Transponeringstabel AMVB 6 – BCR, CGR, Wtv 1993 en Wtn

AMVB 6	BCR	CGR	Wtv 1993	Wtn
1		1, onder 1		
2, lid 1			122, lid 1 en 130, lid 1	53, lid 1
2, lid 2				
3			128, lid 2 en 136, lid 3	55, lid 2
4, lid 1			137a, lid 3 en 4	
4, lid 2				
4, lid 3				
5, lid 1			138, lid 1	57
5, lid 2			138, lid 3	
6, lid 1			147j, lid 1	
6, lid 2			147j, lid 2	
6, lid 3			147j, lid 4	
6, lid 4			147j, lid 5	
7, lid 1 en 2			147k, lid 7	
8, lid 1			147l, lid 1	
8, lid 2			147l, lid 2	
8, lid 3			147l, lid 3	
9, lid 1	1, lid 5			
10, lid 1	1, lid 7 en 6, lid 2	1, onderdeel 10 en 5, lid 1		
10, lid 2	4, lid 1	5, lid 1		
11, lid 1 onder a	4, lid 1 onder a	5, lid 1 onder a		
11, lid 1 onder b	4, lid 1 onder b	5, lid 1 onder b		
11, lid 2	6, lid 2	7, lid 3		
11, lid 3	4, lid 3	4, lid 4		
12		11		
13		12		
14, lid 1	10, lid 1			
14, lid 2	2, lid 4			
14, lid 3	10, lid 2			
14, lid 4	10, lid 3			
14, lid 5	10, lid 4			
15	11			
16	12			
17	16			
18	14			
19	20			
20		1, lid 7		
21, lid 1		4, lid 1		
22, lid 1		4, lid 1		
22, lid 2		7, lid 2		
22, lid 3		4, lid 4		
23		11		
24		12		
25		14		
26, lid 1	3, lid 4	3, lid 4		
26, lid 2	3, lid 4	3, lid 4		
26, lid 3	3, lid 5	3, lid 5		
27, lid 1	4, lid 1 en 8, lid 1	4, lid 1 en 9, lid 1		

27, lid 2	8, lid 2	9, lid 2		
28, lid 1	4, lid 1 onder a	5, lid 1 onder a		
28, lid 2	4, lid 1 onder b	5, lid 1 onder b		
28, lid 3	8, lid 1	9, lid 1		
28, lid 4	7, lid 1	8, lid 1		
28, lid 5	6, lid 1	7. lid 2		
28, lid 6	6, lid 2	7, lid 2		
28, lid 7	7, lid 2	8, lid 2		
29, lid 2	9, lid 1	10, lid 1		
29, lid 3	8, lid 2 en 3	9, lid 2 en 3		
29, lid 4	9, lid 1	10, lid 1		
30, lid 1	9, lid 2	10, lid 2		
30, lid 2	9, lid 5	10, lid 5		
31	9, lid 3 en 5, lid 2	10, lid 3 en 6, lid 2		
32	15	15		
33				
Bijlage I	Bijlage	Bijlage B		
Bijlage II		Bijlage A		

B. Transponeringstabel Richtlijn depositogarantie – Wft/besluit-artikelen
Richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PbEG L 135)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen	Besluit-artikelen
1, onderdeel 1	2:294, lid 2	
1, onderdeel 2		21, onderdeel b
1, onderdeel 3	2:295, lid 2	
1, onderdeel 4	1:1	
1, onderdeel 5	1:1	
2		22, lid 1, en bijlage B
3, lid 1	2:293-295	20
3, lid 2	1:61; 1:62	
3, lid 3-5	Behoeft geen implementatie	
4, lid 1-3	2:293; 2:301	20, onderdeel b en c
4, lid 4	1:61; 1:62	
4, lid 5	Behoeft geen implementatie	
5	2:293, lid 2	
6, lid 1	2:302, lid 2	
6, lid 2 en 3	2:302, lid 3 en 4	
7, lid 1		28, lid 1-4
7, lid 2-5	Behoeft geen implementatie	
7, lid 6		21, 26 en 28, lid 1
8, lid 1		28, lid 4
8, lid 2		28, lid 5
8, lid 3		22, lid 2, en 28, lid 6
9	2:298; 2:299	
10, lid 1-4	2:296, lid 2	
10, lid 5		30, lid 2
11	2:296, lid 3	
12-16	Behoeven geen implementatie	

C. Transponeringstabel Richtlijn beleggerscompensatie – Wft/besluit-artikelen
Richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PbEG L 84)

Richtlijnartikelen	Wft-artikelen	Besluit-artikelen
1, onderdelen 1-5	1:1,	
1, onderdeel 6		10, lid 1, onderdeel b
1, onderdeel 7	Behoeft geen implementatie	

2	2:293-295;	
3		10, lid 2 en 30, lid 2
4, lid 1		28, lid 1-4
4, lid 2		10, lid 2
5, lid 1	1:61; 1:62	
5, lid 2-4	Behoeft geen implementatie	
6	2:293, lid 2	
7, lid 1	2:293; 2:301;	10, onderdeel b en c
7, lid 2, eerste alinea	1:61; 1:62	
7, lid 2, tweede alinea	Behoeft geen implementatie	
8, lid 1		28, lid 4
8, lid 2		28, lid 5
8, lid 3		28, lid 6
9, lid 1 en 2	2:296;	26, lid 1
9, lid 3		30, lid 2
10	2:298; 2:299	
11, lid 1	2:302, lid 1	
11, lid 2 en 3	2:302, lid 3 en 4	
12	2:296, lid 3	
13		11, 26 en 28, lid 1
14-18	Behoeven geen implementatie	